

saasnart de derimod ere saa modne, at de selv blive opmærksomme derpaa, eller skulle ved Confirmationen og andre Leiligheder yttre sig derover, — ja, saa er deres Protest det allerbedste Signal til, at nu skal og kan, ei blot Cultusministeren, men Enhver træde til og sikkre dem isærdeleshed deres religiøse Frihed. Derimod forekommer det mig rigtignok, — for at vende tilbage til Ændringsforslaget til § 9, som foreligger, — at, dersom det vedtages, saa vil Cultusministeren faae en ganske egen Stilling. Thi det synes rigtignok, at dette Forslag gaaer ud paa at gjøre det til fuldt Alvor, at Cultusministeren skal tage sig paa at holde Opsyn med alle disse Ting, og navnlig skal tage sig paa, i ethvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om Forældrenes Skiften af deres Religion er udsprungen af rette eller af flette Bevæggrunde, og det turde vist være høist betænkeligt.

Blechingberg: Jeg skal af mit fulde Hjerte slutte mig til de Vittringer, som af den ærede anden Landsthingsmand for første Kreds (Treschow) bleve fremførte om, at han fandt det rigtigst at stemme imod hele § 9. Det har aldrig været min Tanke, at jeg syntes om § 9. Jeg synes ikke om den ligesaa dens Begyndelse til dens Ende, og det er kun for at gjøre, hvad jeg kunde, dersom Thinget dog skulde gaae ind paa den, til at gjøre den mindre slem, end den er, at jeg har tilladt mig at stille det Ændringsforslag, som foreligger. Holder jeg mig til dette Ændringsforslag, saa behøver jeg efter dets Bestaaenhet ikke videre at gaae ind paa de Forhandlinger, som have fundet Sted, navnlig om Folketjens Stilling ligeoverfor den katholske Kirke. Det synes mig, at netop disse Forhandlinger maae have gjort det indlysende for det ærede Thing, paa hvilket falkt Standpunkt vi staae i hele den nærværende Sag, netop af den Grund, at de kirkelige Forhold ikke ere ordnede, hverken Folketjens eller de øvrige anerkjendte Troessamfunds. Vi staae i det Hele paa en falkt Grund i denne Sag (Sa.), og det er det Sørgelige ved at skulle gaae ind paa en Sag af denne Bestaaenhet, der sees paa den Maade, hvorpaa det er bekjendt, at den sees af en stor Deel af Folket. Jeg skal derfor, hvad dette

Punkt angaaer, kun tilføie, at, naar den ærede Minister har talt om Profelytmageri i god Betydning, har talt om at bruge aandelige, religiøse Vaaben i en klar Form uden Kantsker, saa maa jeg henstille til Enhvers Kundskab — uagter han ikke er Theolog — hvorvidt disse Betragtninger lade sig bringe til Anvendelse paa, hvad Enhver veed om det, man kalder det katholske Profelytmageri, navnlig forsaavidt det drives igjennem de saa vel bekjendte jesuittiske Hænder. Med Hensyn til det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, — idet jeg, som sagt, gik ud fra den Betragtningmaade af hele § 9, som jeg allerede har berørt, — da troer jeg ikke, at man med Føie kan rette den Indvending derimod, at Forholdene føre med sig, at det er vanskeligt at gennemføre, hvad jeg anseer for Statens Pligt, at det er vanskeligt at tage Forholdsregler imod, at Familielivet misbruges til i aandelig Henseende at mishandle Børnene. Maa det erkjendes, at det fremgaaer af selve Statsideen, at en Forpligtelse til at vaage over de Umyndige i denne Retning finder Sted, saa mener jeg, at Loven maa vedkjende sig denne Forpligtelse. Den maa ikke skrives paa en saadan Maade, at man kan vise Lovens Bogstav frem, naar Staten vil træde i Virksomhed og sige: „Det er ulovligt at gjøre Noget; thi der staaer skrevet, at Staten Ingenting maa gjøre, idet Myndigheden er lagt ene i vore Hænder“; det er det, jeg vil, ikke skal staae i Loven; jeg vil, at det skal staae i Loven, at Staten er berettiget til, hvor der er særdeles Anledning dertil, at gribe ind i disse Forhold, og forøvrigt overlader jeg gjerne i en kyndig Bestyrelses Haand og til dens Taft, hvorvidt den finder, at den kan og bør gaae i Henseende til denne Indskriden. Jeg vil ikke, i det Dieblst, jeg har den Overbeviisning, at i de andre Ægteffaber, der ikke ere blandede, der er vor nuværende Lovgivning af den Bestaaenhet, at Staten kan skride ind, hvor der er særdeles Anledning dertil, — jeg vil ikke, at man saa i den Klasse af Ægteffaber, der er den allerbetænkeligste, navnlig med Hensyn til Børnene, skal skrive en ny Lov paa en saadan Maade, at det er stempet gennem Loven, at Staten er uberettiget til at skride ind. Man siger: „Har Staten da